

אדם חיו ארפים מאד \ יהודה עמיחי

אלו חיינו חיי נצח לא היתה לנו	אדם חיו ארפים מאד,
אהבה ולא פאבה. אני זוכר	לראות חול הופך כביש וכביש
שאמרתי לך לפני הרבה שנים.	שוב חול
בואי אלי חיי שלי, אני אוהב	ולאחב שוב את האשה שפעם
אותך כל כך,	אהב
ובכית ואמרתי, "באת בזמן לא	אנחנו מפתעים כל כך ממאות חגי
טוב,	חנכה
אני רתוקה בכל גופי ובכל נפשי	בחיינו ומאלפי חגי פסח ומרבבות
לאיש היתה והרע הזה."	ימי השבת. כמו כשאתה בא
והלכתי מאתך ולבי נשבר בתוכי.	לארץ צפונת
אבל אלו חיינו חיי נצח	בקיץ והשמש שוקעת והיום
לא היה נשבר לבי,	נמשך ואתה אוכל
הייתי אומר לך: אין דבר	ושותה ויוצא החוצה והיום נמשך
נפגש בעוד אלה שנה ואולי	ואתה אוהב
בעוד מיליון שנה	ואתה קורא והיום נמשך.
ואז תהיי שלי.	אבל אדם חיו קצרים.

גיליון מס. 2695 * ט"ו כסליו תשפ"ב * 19 בנובמבר 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

בית כפר הנשיא אבל על פטירתו של

רוני גוטר

ז"ל

בנם של רמונד ז"ל וראובן יבדל"א

**תנחומינו ומשתתפים בצערם של אביו ראובן,
אחיותיו; מיכל, וענת. בנו מיכאל, ואימו איריס.
וכל המשפחה המורחבת.**

שלא תדעו עוד צער

רוני יקר ואהוב,

זה סיפור על ילד שאהב את הקיבוץ, החבר'ה, העבודה בחקלאות, בחוץ בשדה, בפרדס ... זה סיפור עצוב וכואב על ילד בן עשרים שחטף כדור בראש במלחמת לבנון הראשונה ב 1982, הוטס לרמב"ם עבר שיקום בבית לוונשטיין וכל מה שרצה, כמו הרבה ילדים צעירים ולא ממש מבינים, היה לחזור לחיים הנורמליים שהכיר. מי אז ידע שאחרי שאתה חוטף כדור בראש במהלך מלחמה אכזרית, החיים שלך מתהפכים והנפש נפגעת ונפצעת בפצע שלא נראה

ורוני אתה הסתרת - כל כך רצית להיות כמו קודם לפני הפציעה ואנחנו לא ממש הבנו, חשבנו - זה חלק מהאופי ותמיד קיבלנו אותך כמו שאתה: מעט מחוספס אך רגיש, אהוב על רבים וכובש לבבות, אהוב לעזור ובעיקר לעבוד.

בגיל צעיר אפשר להסתיר הרבה. אך עם השנים התחילו להופיע סימנים ראשונים שהתגברו והתעצמו וזה הפך לקשה ומורכב.

חמש השנים האחרונות היו קשות במיוחד. ההתדרדרות התחילה באופן איטי ובשנתיים האחרונות תפסה תאוצה. לא רק שנאלצת, ואנחנו יחד איתך, להתמודד עם המצבים החדשים שנקלעת אליהם בנוסף, בכל פעם שרצינו לתת לך את מה שחשבנו שמגיע לך כנכה צה"ל או כחולה במחלה סופנית, נתקלנו לא פעם במערכות אטומות: אם זה משרד הביטחון, אגף השיקום, האפוטרופוס הכללי, הרווחה, מערכות הבריאות למיניהם, המסתכלות דרך ועדות, עורכי דין, נהלים כללים ניירות וטפסים- סְחָפָת וסְחָפָת, תהליכים מתישים שהתישו את כולנו.

רוני ניסינו לעשות כל מה שאנחנו יכולים כדי לאפשר לך להרגיש, במעט שעוד נשאר, איכות ומשמעות בחיים המורכבים שהיו לך לאחרונה. בחודש וחצי האחרונים הגוף כבר איבד את כוחו ונחלש מאוד. עברת חודש קשה בבית חולים. בנשימות כבדות עוד נאבקת ולא וויתרת ובכוחות, שלא ברור מאיפה, נלחמת על חיך והצלחת לחזור הביתה. בשבוע וחצי בבית הצלחנו ללוות אותך, להיות איתך, לגעת, ללטף, להרגיע ולא להשאיר אותך לבד בתהליך הפרידה הקשה הזה.

אנחנו כל-כך שמחים שהצלחנו לאפשר לך להיפרד מהעולם כשאנחנו מסביבך עם המגע שלנו ועם המוסיקה שאתה אוהב. ב 11.11.2021 בשעה 11.11 ודקות הייתה נשימתך האחרונה.

ולאורך הדרך הזו היו כמה אנשים טובים שניסו בכל דרך אפשרית לעזור ולהקל עליך ועלינו:

היו שם חבריך הטובים שלא עזבו אותך לרגע – אסף, רמי, גיורא רענן וליאוני, שביקרו כל שבוע ותמיד חשבו מה עוד אפשר לעשות בשבילך. לאלינועה שליוותה אותך מתחילת התהליך, דאגה לספר אותך קצוץ קצוץ כמו שאתה אוהב, להשמיע לך ספרים באיפד ועוד.

ללאה כץ שתרמה מזמנה כדי לעבוד איתך בבריכה כשעוד היו לך הכוחות לשחות ולנוע במים.

לעופר ניצן הפיזיותרפיסט, שעבד איתך מתחילת ההתדרדרות ופסע איתך לאורך כל הדרך, התאים את הטיפולים ליכולות שלך ויותר מכך, שימש לנו המשפחה אוזן קשבת, נתן תמיד יעוץ מקצועי ואמין וסייע לנו להתמצא בתוך המערכות הבירוקרטיות.

לחליל, המדריך בחדר הכושר, שקיבל אותך תמיד בהמון חום ואופטימיות והתאים את תרגילי הכושר למצבך.

לאמיר שפיר ש במשך השנים האלה, ניסה באמצעות הדיקור והמגע לחזק ולסייע לגוף שלאט לאט נחלש ובגד בך.

לגיו שנענה לכל קריאה שלנו ועזר לנו מאד בידע הרב שצבר כמטפל, בכל מה שמערכת הבריאות לא נתנה, שהפך ליד ימינו של ביביש בחודש וחצי האחרונים וטיפל ברוני בהמון כבוד ואהבה, שמר על רוני בלילות בבית החולים והמשיך גם כאן.

ומעל לכל, לביביש המטפל המסור והנאמן שלא עזב אותך לרגע - שאתה בחרת, באיזו אינטואיציה נחרצת, מתוך שניים שהגיעו שהוא זה שילווה אותך – כמה צדקת. לא היה מישהו יותר מתאים לך מביביש. במסירות גדולה במשך שלוש וחצי שנים טיפל בך, סעד אותך, הכיר את רצונותיך, שמר שתמיד תהיה נקי, מסודר, מגולח ומסופר (גם בבית החולים) ועשה בתקופה האחרונה הכל כדי להקל עליך את המצב הקשה והסופני.

ולבסוף, אין מילים שיוכלו להביע את התודה הגדולה שלנו לדרי' טלי ולאחות אינסה מההוספיס בית של גליל עליון, שליוו אותנו בחודש וחצי האחרונים. לא עזבו אותנו לרגע יום ולילה - תמיד היו שם בשבילנו למען רוני וסייעו בקבלת החלטות לא פשוטות.

היום הסיפור העצוב שהתחיל מילד בן עשרים נגמר. עכשיו, אחרי המלחמות והמאבקים הקשים, זה הזמן לשחרר, לוותר ובעיקר לנוח.

ואנחנו נתחיל לאסוף את הזיכרונות הטובים, להיזכר ברוני האח האהוב מאד, נער הטבע והחופש, המורד במסגרות ובכללים, אוהב מוסיקה ובחורות יפות, בעל לב זהב שסייע לכל חבר, אם זה במתן מקום לישון בביתו או בכסף, אוהב היסטוריה וקריאת ספרים ובעל ידע רב. רוני שלבש רק ג'ינס ליווייס 501 כהה עם כפתורים, עישן סיגריות קאמל בקופסה קשיחה, אהב שוקולדות בכל צורה, ברונאיס של אמא, שניצל דק דק, שתי ביצי עין "תכניני לי מסתכלות ושהצהוב ישאר שלם" היה אומר, שבגיל 40 פלוס החליט לעשות תואר ראשון במזרחנות, ובמשך חמש שנים, בהתמדה רבה, היה נוסע לאוניברסיטת חיפה ובפעם הראשונה בחייו הפך לתלמיד ממושמע.

בטוחים שתפגוש שם למעלה את אמא, ותחדשו את המסורת - יום שישי שש בערב, זמן לאפרטיף, תרימו כוסית יחד ותעשנו סיגריות.

נזכור ונאהב תמיד – ענת, מיכל, ראובן, יעקב וכל המשפחה

רוני היקר שלנו,

כמה אהבנו אותך. וכמה שאנחנו עדיין אוהבים אותך. לא משנה איזה אתגרים עברת בחיים, תמיד היית שומר את זה לעצמך ומנסה לא לתת לאחרים להרגיש את זה.

כששאלנו מה נשמע, הייתה תשובה קבועה: הכל בסדר.

בצניעות האופיינית לך דאגת לאלו שהיה קשה להם, גם כאשר לך לא היה קל.

לפני הרבה שנים נוצר לך שם חיבה "דה-ז'וק". מאז ועד לפעם האחרונה שביקרתי אותך לפני שנתיים, כך כיניתי אותך. הוספתי לזה קמצוץ של מבטא צרפתי.

היכולת שלך לשמור על קור-רוח, למרות אתגרים וקשיים שנחשפת להם לאורך השנים, הייתה ראויה להערצה. בעיקר כי ברור שכן היה קשה לך אבל מצאת את הדרכים השקטות שהתאימו לך להתמודד.

כשהחלטת לחזור ללימודים כסטודנט בוגר ועשית תואר, התמוגגנו והתפעלנו מהיכולות שלך. חשנו גאווה בך.

מקווה שעכשיו אתה במנוחה.

תחסר לנו ותמיד תהיה חרוט בזיכרוננו, בן כיתה ואח יקר. קשה לי לקבל שלא תהיה חלק מהחיים שלנו, שאנחנו נפרדים ממך מוקדם מדי. חשבתי שארגיש הקלה בשבילך אבל זה מהול ביגון שלא ציפיתי לו וגם בתיסכול. כל זה לא הוגן.

למשפחת גוֹטֶר והמשפחה המורחבת, מאחלת לכם חוזק ושלא תדעו עוד צער.

אורה נמלי

משמאל: מיכי, אבנר, אברי, רענן, רוני, ליאור אורנה וכרמית

ראובן, מיכל, ענת, מיכאל, וכל משפחת גוֹטֵר

הייתה לי הזכות הגדולה לגדול כאח יחד עם רוני, מבית התינוקות, כיתת חרמון ועד הגיוס לצבא, עברנו כברת דרך ארוכה, ילדות מרתקת במגרש המשחקים הגדול שנקרא כפר הנשיא.

ההורים שלנו היו עסוקים בלהקים את הקיבוץ, ואנחנו חגגנו את ילדותנו ובגרותנו כאילו אין מחר: בתעלות הביצורים שנשארו מהמלחמה, התפלשנו בבוץ לאחר שהתמלאו במי הגשמים, רצנו על גחלים על מנת לבדוק את איכות הגרביים שקיבלנו, פוצצנו אבקות שריפה והשלכנו רימונים שמצאנו לאחר המלחמה, התחבאנו גבוה על עצים כשד"ר שפר הגיעה מטבריה לבדוק לנו את השיעול, פחדנו שהיא שולחת לשם הבדיקה את ידה אל העגולים. אני זוכר לילות שלמים של טיפוס על עמודים גבוהים בדיר הצאן, בניסיון לתפוס יונים לשובך המפואר שלנו. התפלחנו לא פעם לאספקה הקטנה של רודה, אני יצאתי עם שוקולד גליל ורוני עם חפיסות סיגריות. בלילות חשוכים מצאנו את עצמנו במפעל גמדה, מחפשים מכוניות צעצוע נדירות ומתנות חג המולד. ידענו להשתלשל מגג חדר האוכל אל תוך האקונומיה, שם אני לא יכולתי להתאפק בזלילת פריילי ורוני היה יוצא עם בקבוק ברנדי 777. בלילה של הראשון באפריל סחבנו את כל הספוי"ם שהיה בחדר האוכל, החברים נאלצו לאכול את ארוחת הבוקר בידיים, היינו צמד חמד.

רוני היה אהוב על כולם, אופיו המיוחד גרם לאנשים להתמגנט אליו, ולתת בו אמון בכל: יוחנן סלע נתן רק לרוני לכסח את כל הדשאים עם הבלרינה החדשה שהגיעה לקיבוץ, נורברט כהן נתן לרוני להעמיס תערובות באסם ולחלק את האוכל בלולים

עם הג'ירפה, יופי והרולד נתנו לרוני לחרוש עם ה- 4D משמרות ארוכות, פעם אחת המנוע בזחל התחמם, ורוני כמו רוני, לבד בשטח בלי מים מצא את הפתרון. הוא הסיר את מכסה הרדיאטור, השתין פנימה וחזר לתלם. אלן וויטהאם נתן לרוני לתקלט במסיבות הריקודים הפרועות של חברי המשק. הבחורות..... רובן נפלו ברשתו. הייתה לרוני כריזמה כזאת שדון ג'ואן יכול היה לקנא בו. אני הייתי מנסה להעיר את רוני בבקרים על מנת לצאת מוקדם לעבוד בשדות הכותנה, זכור לי בוקר אחד נדיר שבו רוני היה לבד במיטתו, הוא התעורר בקלות עם חיוך גדול על פניו ואמר לי "אייסוף, אתה לא יודע כמה כיף לישון לילה אחד לבד". בסיום השנה הראשונה שלנו בבית הספר התיכון בכפר בלום, קיבלנו תעודות, אני קיבלתי את התואר התלמיד הכי זרוק, ורוני קיבל את התעודה הכי נזרק. המורים הרימו ידיים, ושלחו אותו להר וגיא, גם שם רוני הצליח ללמד תרבות רעה את ילדי הקיבוץ המאוחד. היינו בורחים מבית הספר, והולכים לתת משמרות שנייה ושלישית בשדות הכותנה בחולה, רצינו ללמוד חקלאות, ושם בשדות מצאנו את מבוקשנו. רוני היה נוהג לומר, אם לא זרעתי חיטה או שתלתי עץ, כאילו לא עשיתי היום דבר משמעותי. רוני היה מלך הכיתה הבלתי מעורער, עם החיוך הנצחי, הכנות והישירות, טוב הלב, החוצפה וההומור. ככה תהיה צרוב בנפשי, איש של מעשים וכוונות טובות.

יהי זכרך ברוך – אסף סולומון

LIVE FAST, DIE YOUNG AND HAVE A GOOD-LOOKING CORPSE...

אמר ווילרד מוטלי, ואולי אפשר לסכם את רוני במילים האלה. רוני התחיל לחיות את חיו מוקדם יותר מכולנו וחי אותם בצורה המלאה ביותר.

מגיל צעיר, פרץ את כל הגבולות, גבולות המותר, גבולות המקובל וגבולות האפשרי. שום דבר לא עצר אותו והוא אץ לחיות ולחוות הכול. מבחינתו החיים זו חוויה חושית שצריך לחוות כל רגע, לא לעצור למוסכמות ולא לפחד מכלום. הכול היה שווה בדיקה ואת הכול צריך לטעום, להריח, לחוש, להרגיש. גם אם זה לא תמיד מוסרי או חוקי או סתם כדאי, מבחינתו – כל עוד אמא ריימונד יודעת, הולכים על זה.

בזמן הצבא שירתתי בחטיבה 188 בתור שרטט ורוני היה בגדוד 53 של החטיבה. כשפרצה המלחמה הוצבתי בפיקוד צפון והדבר הראשון שעשיתי היה לגשת לפקידת הנפגעים לבקש ליידע אותי אם היא מקבלת מידע על רוני גוטר. למרות שכבר עבר זמן מתחילת המלחמה, הייתה לי תחושת בטן. בבוקר הפציעה שלו, נכנסתי למשרד וידעתי עוד לפני שהיא אמרה. טסתי מהבסיס ישר לבית החולים וכשפגשתי אותו הוא הסתכל עלי במבט מזלזל של "מה אני עושה מזה עניין".

אני זוכרת שבזמן השיקום בבית לוינשטיין, הייתה תאונת רכבת מחרידה בהודו בה נהרגו הרבה אנשים. רוני סיכם את זה בכך שזה מאזן את פיצוץ האוכלוסין. רוני לא התרגש מכלום, העולם הכה ורוני ספג. הוא ידע לקבל את הכל בשלוות נפש ולא שפט כלום או אף אחד. הכול בסדר מבחינתו.

עבורי רוני היה הראשון בכל החוויות שלי בחיים. הוא גם היה המושיע הראשון, זה שהגן עלי כשהגעתי חדשה לכיתה. זה היה כתוב בשמים שהרי הוא נולד שלושה ימים לפני וריימונד ואמא שלי היה "besties", שכנות, חברות לסיגריות ולפאזלים. אז סביר שאם כבר היו בהריון יחד, הילדים יהיו גם הם besties ואכן כך היינו.

כשכל העניין הזה התחיל, המצב הארור הזה, בפעם הראשונה שראיתי אותו, ישבתי מולו – הוא לא הסכים לראות אותי ככה בוכה. אז ברחתי. נטשתי. רוני – אני פה כדי לבקש סליחה למרות שאני יודעת שמבחינתך, חסכתי לך... טוב נו, אתה יודעת כבר מה.

אני יושבת בבית וכותבת לך... עאלק הספד... אבל לא, אני כותבת לך מכתב אחרון. מודה לך שהגנת עלי, שחבקת אותי, שלמדת אותי קצת איך אפשר לחיות ללא פחד. איך לאכול את החיים, לבלוע את העולם. הצצתי לעולם אחר בזכותך.

כתת חרמון, לפחות לפי איך שאני רואה את זה, הייתה תמיד כיתה ייחודית. היו לה את האומנים שלה, המוזרים שלה, המיוחדים שלה והיה לה את רוני גוטר. מבחינתי רוני זה כמו ציור של פיקאסו במוזיאון של רמברנדט. איכשהו, הוא הצליח להפוך הכול למעניין יותר, חי יותר, נועז יותר, חזק יותר וכל מי שהיה סביבו, נכלל בהגדרה, נסחף לתוך מערבולת חושית ורגשית שהפכה את החיים למעניינים יותר.

אני שמחה שהזכרונות שלי מרוני הם מרגעי השיא שלו. אני יודעת שכך הוא היה רוצה שיזכרו אותו. עם כל הרע, גם את כל הטוב – שהיה מופלא.

אפרת שפיצר אדלשטיין

אסף סולמון, אדם מדר, רוני גוטר ומרגלית כהן

לראובן, מיכל, ענת, מיכאל, וכל המשפחה.

כשאני מנסה להסביר לעצמי את האיכויות של רוני, אני רואה שילוב מרתק של חוזק, תבונה, יופי, כישרון, עצמאות, תעוזה, עצב וקסם. נראה כאילו מרגע-לידתו אמר: אני - אעשה זאת אחרת, בדרכי שלי. ועם זאת, לעד אהיה חמוד ללא-תקנה, וקירבתי תמיד תהיה מבוקשת.

אישיותו של רוני מילדות הייתה גדולה מהחיים, באופן טבעי הוא נעשה למלך הכיתה, ועם הזמן הפך למין כוכב מיתולוגי ונערץ. למרות שחוקי-הפיזיקה של בית-הספר פשוט לא חלו עליו, ולמרות שלא התאים לתיאור הסטנדרטי של "תלמיד", תמיד היה מובן שרוני לומד ללא-הרף, וסופג בחכמה ובאינטואיציה אין-סוף שיעורים. נכון שמערכת-החינוך, שלא בדיוק הייתה בנויה לאפשר לתלמידים לעשן בזמן הלימודים (ולא רק טבק), התייאשה ופלטה את רוני. אבל בו-זמנית רוני נקלט והובן, אומץ ונבנה על-ידי החקלאים במשק, בוגרים שראו בו שווה-גיל וערך. נו, אז במקום לשבת על התחת בכיתה בכדי לצבור בינה, רוני ישב על הטרקטור (שנים לפני גיל הרישיון) וציק-ציק למד לחרוש, לזרוע, לקצור ולהעמיס - והכל במיומנות של חוואי בן חמישים.

בעוד אנו בני כיתתו זוחלים בצעדי-צב מילדות לנערות, רוני דילג בקלילות על שנים בתוך ימים, ונעשה פתאום לגבר שידוע לעשן, לשתות, לעבוד, לאהב, ולהתווכח עם מבוגרים. אין ספק שמאחרי החזית הבטוחה היה רוני ילד עם חששות ועצב ואי-וודאות שנישאו איתו במהלך חייו. אבל את זאת לא הבנתי ולא ראיתי אז.

מגוון הכישרונות של רוני כלל אתלטיקה ומוזיקה. וכמין הוכחה לגמישותו, יצר-העצמאות שלו לא גרע מיכולתו להיות המתופף של להקת חרמון: זה שאחראי על הקצב, הקו הבסיסי שנושא את המוזיקה ואת הקבוצה קדימה.

בצבא, מסגרת קשוחה שעלולה הייתה להקיא אינדיבידואליסט כמו רוני, הסתבר שלהפך: אני משער שנטיותיו לקחת סיכונים, להנהיג, וגם לקחת אחריות ולדאוג לזולתו, הן שהובילו אותו בטבעיות אל צריח-הטנק. הטנק הביאו לביירות, ובגיל עשרים רוני פגש את הקליע המקולל, עצם אכזר והרסני שפגיעתו תלווה אותו ותקשה עליו במשך ארבעים השנים הבאות. בתקופת השיקום הארוכה חברו כוכב-המזל, פלאי הרפואה, ותמיכה ללא סוף מרופאים, מטפלים, משפחה וחברים - עם כוח-הרצון האימתני ומוסר-העבודה הבלתי מתפשר של רוני - ואלה השיבוהו אט-אט לחיים.

העשורים שחלפו מאז הפציעה - טראומה נוראה שעומקה לעולם לא יימדד - לא היו קלים, ונראה לי שהביאו לרוני ימים רבים של אפלה ובדידות, התמודדויות קשות ומתמשכות של הגוף והנפש. אולם כנגד כל המכשולים, רוני חבר עם אישה והשתתף בגידול בנו, המשיך לעבוד ולתרום הרבה מעבר למבוקש, והעמיק וחיזק את קשריו עם חברים קרובים. ובגיל מתקדם, רוני השלים במאמץ סבלני תואר לימודי מזרחנות - כרגיל בדרכו, בקצב שלו, בסטייל שלו.

בשנים האחרונות חלה הידרדרות מאיצה בבריאותו של רוני, למרות טיפול רצוף ועוטף בידי המשפחה, עוזרים, ואנשי רפואה. ייתכן שהקליע מביירות המשיך להרוס, או שמחלות אחרות פלשו אל גופו. בהדרגה דעכה מערכת-העצבים שלו והוא איבד את כוחו, את חושיו, ולבסוף את ניצוץ חייו.

רוני זכור לנו כילד חמד, שאימא הלבשה באופנתיות. רוני במרום הטרקטור, במשקפי-שמש. רוני רוקד לאיטו בפאב, עפוף עשן ומחייך. רוני מתווכח, מניף כף מעבר כתפו, וצוחק ברעם-בריטון. רוני של יופי, חוזקה, נינוח-גוף, מחייך וקורץ.

נוח על משכבך בשלום, רוני.

ניר פרלסון

רמי גולן, אסף סולמון, רוני גוטר ואדם מדר - 1972

מילים לרוני

רוני היי, אתה יודע כמה אני לא סובל הספדים, הרי דברנו על כך. זוכר?

אז אני אזכיר לך: התאריך 4 ליולי 1982. היום ה-31 למלחמה הארוכה ההיא - "שלוש הגלילות". בתוכנית צה"ל, לכבוש את הטרמינל של בירות ולטובת המבצע, אני עם הגדוד שלי בדאמור, דרומית לבירות. השמועה אומרת שאתה נמצא בסביבה. מצאתי תירוץ לבקר אותך שם על חוף הים, ביקור שעליו חטפתי נזיפה אבל זה עניין את הסבתא שלי.

ישבנו שם ודברנו על מה שהולך להיות. היה ברור שאנחנו אכן נכבוש את הטרמינל אבל זה יעלה לנו בהרבה הספדים. בעוד אני מדבר אתך על ההספדים הצפויים, אתה יושב מולי וצוחק. על מה אתה כל כך צוחק, שאלתי, ואתה עונה לי בין פרץ צחוק אחד למשנהו: אני כל הזמן שומע את השיר - מה הדאעוין שלך? וזה פשוט משגע אותי.

ואמנם ככה באמת ראית את הכל, כלומר הכל דאעוין ולא צריך לקחת הכל כל כך ברצינות. אבל אתה יודע מה? אני מוסיף, בוא נשים לפחות עין אחד על השני בזמן כיבוש הטרמינל. אתה הסכמת. החלפנו בינינו את מספר הטנק שלך ומספר הנגמ"ש שלי ונפרדנו, כשאנו מתכננים להיפגש בטרמינל הכבוש. כמה שעות לאחר מכן זאת צפונה למקום שבו נפגעת על-ידי אותו צלף. אני לא ידעתי.

למחרת הגיע יהודה עדר עם דייויד ברוזה ויהונתן גפן לבדר את החיילים בשטח. יהודה תופס אותי בצד ומספר לי שנפגעת. בידור בידור, אבל מה ששמעתי מיהודה לא בידר כלל!

יום לאחר מכן, לאחר שכיבוש הטרמינל נדחה, קבלתי 48 שעות וניצלתי אותם לבקר אותך ברמב"ם. אף פעם לא ראיתי אותך כל כך רציני. הסתובבת מול החלון בקללות עסיסיות. עקב כך סרבתי לקבל את אות המלחמה מהמג"ד שלנו פיני. אות מלחמה? כשאתה חוטף כדור בראש?! הרגשתי אשמה נוראית. הרי הבטחנו שנשמור אחד על השני ואתה הולך וחוטף ככה? כן, גם כעסתי עליך בשל כך. אבל היום, כשאני פונה אליך, אני רואה אותך עם חיוך גדול מקשיב לאותו שיר "מה הדאעוין?".

רוני, עבדת קשה במשך שנים כדי להמשיך, כולל ההליכה עם המקלות שבקשת ממני, זוכר? אתה לגמרי לא דאעוין. אתה אמיתי לגמרי וככה תישאר עבורי.

מאחל לך לפחות עכשיו לנוח על משכבך בשלום

דוד אלמן

מתוך עמוד הפייסבוק – כותב יותם פרנק בן קיבוץ יפתח :

”יוני 1982, חטיבה 188, גדוד 53, ביירות

האש החזקה נפתחה מיד כשהגענו ... רוני גוטר, בן כפר הנשיא, שאני מכיר שנים,
חוטף כדור בראש בהיותו ניצב בצריח הטנק ...

בתפקידי בצוות הפינוי הרפואי, אני מפנה אותו בנגמ”ש הפינוי לאחר, לאזור
הכביש הראשי מביירות דרומה. כאשר צוות מסוק הפינוי מכניס את האלונקה, אני
מצלם אותם ואותו ... אולי תמונה אחרונה ...

רוני התאושש פחות או יותר. נסעתי אליו ונתתי לו הגדלה של הצילום ... הצילום
הזה נתלה על הקיר בביתו ... בטוח שהיה בעל ערך עבורו ... ובגלל זה גם עבורי.

אתמול רוני הלך לעולמו ... מוקדם מידי, אחרי שנים קשות ומאבק רפואי ...
מבחינתי הוא חלל מלחמת לבנון הראשונה ...

תודה והערכה רבה

לכל המנחמים שהגיעו לנחם אותנו עם לכתו של רוני. לכל אלה שהתגייסו להכין לנו ארוחות לימי השבעה – תודה גדולה.

במהלך השבעה הגיעו אנשים מפרקים שונים בחייו של רוני. זו הייתה הזדמנות מופלאה לשמוע סיפורים שכבר שכחנו, או לא ידענו על רוני בנקודות שונות של חייו, זו הייתה הזדמנות לשים לרגע בצד את העצב והכאב הגדול, להנות מהסיפורים, לחייך ולצחוק ולהיזכר שוב ברוני במיטבו.

עברנו תקופה קשה וארוכה בניסיונות להקל על המצב שרוני נקלע אליו. לצד העצב הגדול של הפרידה ממנו, אנו שמחים כי הוא לא סובל יותר.

תודה לכולם – משפחות גוֹטֶר ודדוֹש

• רוני גוטר ז"ל

תנחומי למשפחת גוטר, לראובן, למיכל וענת, למיכאל ולאיריס ולמשפחה המורחבת.

אבא שקובר את בנו? בחור יפה תואר ואהוב, שהמלחמה פגעה בו בשיא עלומיו, והחלה לגרום לדעיכתו לקראת המוות בגיל צעיר מידי? איפה הצדק בעולם?

מה שחימם את הלב ברגעים הקשים של הלוויה היה לשמוע על גילויי החברות של כל כך הרבה אנשים בקיבוץ וגם מחוצה לו. החברים מהקיבוץ, חברים מכתת "חרמון" וחברים מהשירות הצבאי, ועוד רבים אחרים שהיו עם רוני לאורך השנים הקשות שעבר, ולא נטשו אותו. יהא זכרו ברוך.

• צריכה מופרזת ובזבזנית

10% מאוכלוסיית העולם צורכת 90% מהמשאבים של כדור הארץ ומוצריה. ההמצאה של דחיסת עוד ועוד קניות לחודש נובמבר, בנוסף לקניות של השנה כולה: יום הרווקים, נובמבר השחור, יום שני של הסייבר YOU NAME THEM, גורמת לנו לקנות את עצמנו לדעת. על פי רוב מרבית הקניות שלנו ישכבו בארונות, וכשהארונות יתפוצצו מרוב תכולה, נקנה ארון נוסף, וכשכבר לא יהיה לנו מקום לארונות נוספים, נגדיל את הבית וכו' וכו'. ועדיין לא דיברנו על הררי חומרי האריזה אשר מגיעים יחד עם המוצרים, במיוחד אלה, שאנו מייבאים מאתרים שונים בחו"ל, חומרי אריזה אלה, בדרך כלל פלסטיק מוסיפים על זיהומו של הכדור שלנו. (אגב, מבחינה פרקטית טהורה – אם כבר עושים קניות רבות כל כך, עדיף היום להזמין בחו"ל בגלל המחירים הזולים יותר בחו"ל מאשר אצלנו. אך גם כאן, אמנם המחיר הוא נמוך יותר, אבל הנזק הסביבתי של השינוע של המוצרים הוא גדול עוד יותר).

על הקיר אצלי בבית תלוי לוח שנה של הגננים, לוח חמוד, מאד אקולוגי, ומלא טיפים נהדרים אפילו לגננית כמוני שכל מה שאני יודעת לגדל זה נבטים.

בלוח הזה מצאתי ציון ליום שישי, ה 26.11 וזהו "יום ללא קניות". חשבתי שזאת המצאה נחמדה של עורכי הלוח, אבל למדתי, שאכן בעולם, בעיקר בקנדה ובארה"ב הכריזו אירגונים חברתיים על "יום ללא קניות" בסוף נובמבר,

וזאת במחאה על בולמוס השופינג אשר אוחד בחברה המערבית, הצרכנית, הקפיטליסטית.

אני מאמצת אלי את יום שישי הבא כיום ללא קניות.

ובהזדמנות זאת, ברכות לטלית עמר שיזמה את קבוצת הווטסאפ "לא זורקים אוכל" אשר בעזרתה נוכל לצמצם את הביזבוז בקניות מזון מיותרות.

• עוד טיול של כיף עם עמותת ותיקי הגליל

ביום שני יצאנו מכפר הנשיא קבוצה מכובדת של 15 צעירים (וצעירים ברוחם) לטיול באזור חוף כרמל.

זה היה טיול מגוון של חי, צומח, דומם:

חי – בריכות הדגים של קיבוץ מעגן מיכאל עם שלל הציפורים הנודדות המגיעות אליהן.

צומח – בוסתן הכרמל של מעגן מיכאל, בוסתן של עצי פרי מכל העולם כמעט, פרי הפיתוח של המשוגע לדבר, אברהם חסידים, ועוד משוגעים מתנדבים שהוא מגייס. 110 סוגי עצים שונים נטועים על פני 10 דונם מדרוניים. רוב העצים לא היו בעונת הפרי שלהם, אבל בכל זאת אכלנו לתיאבון.

והדומם היה בקיבוץ עין כרמל – גן פסלים, רובם עשויים מבזלת גדולים ומדהימים. הפגישה עם הפסל הייתה התוודעות לכישרון, תשוקה וסבל אנושי.

ועוד בקיבוץ עין-כרמל- חוות לולים שהפכה להיות איזור סדנאות לאמנים שונים, ומוזיאון של "ענתיקות" קיבוציות כולל נושאי אוכל שונים, פרימוסים, פתילות, ואפילו מדפים שעליהם מונחים פנקסי החבר של ההסתדרות של חברי הקיבוץ.

בקרב – מוזיאון אצלנו.

סיימנו בארוחה דרוזית נהדרת בכפר עין-חוד, נפרדנו לשלום מ 130 החברים מקיבוצי האיזור, אמרנו תודה לשיפי שלנו ולכל הצוות המארגן, המלווה והמפנק, וחזרנו הביתה עם השאלה: מתי הטיול הבא? (התשובה: בחודש דצמבר לגליל המערבי).

• שלטים שלטים (לבית יהונתן ולרחובות)

השלטים לרחובות כפר הנשיא – בינתיים נשארים במסגרת הבטחות בלבד. אם אמנם, הכל מוכן ורק צריך לתלות אותם,

ואם מי שאמור לתלות אותם עסוק מידי, אולי כדאי למצוא בעל מקצוע שיתפנה לפעולה זאת. אנחנו מחכים כבר ארבע שנים לשילוט הזה. בינתיים, נאמר לי שאפשר למצוא את רחובות כפר הנשיא באפליקציית ווייז, אבל לא בשטח.

ואני מאמינה להבטחותיה של ריטה, שהשלט של בית יהונתן יהיה בקרוב. כמה קרוב? אינני יודעת. צריך להמשיך לקוות ולהאמין וכנראה גם לנדנד.

• צימר בכפר הנשיא

פנתה אלי רויטל דיין, מנהלת החשבונות שלנו, בבקשה לפרסם את יחידת האירוח שיש לה בביתה בהרחבה. קיבלתי ממנה סידרת תמונות, שראיתי בהן חדר מרווח, מאובזר, עם חצר וריהוט גינה. החדר מגיע נקי ועם מצעים ומגבות. גם המחיר סביר.

טלפון: 0506-480411.

הנה רויטל, ביקשת? אני מילאתי את הבטחתי לפרסם.

שבת שלום – תמר וולפין

Hello! A New Baby

במזל טוב בן נולד
להורים עומר וזהר נוי, אח למעיין
נכד לעמליה ומיכי נוי
בריאות שמחה ונחת לכל המשפחה המורחבת.

לסיכום...

בשעה טובה ביום רביעי,

24.11, ב 16:30

מועדון כפר הנשיא

מוזמנים לחשיפת סיכום השולחנות העגולים אשר

דנו בנושאי תרבות, חברה ופנאי בגיל השלישי

בכפר הנשיא, הצגת הממצאים ומה הלאה...

בהנחיית העו"סים גיל קנטור

ועדי חזן מטעם המועצה

וותיקי הגליל

סיפורי חנוכיות

ועוד סיפור חנוכיה – צביה כץ

בסוף שנות השישים למדתי באורנים. מדי שבוע נסעתי עם חברה לחיפה. ע"מ לחזור לאורנים חיכינו לאוטובוס ברחוב הרצל ולא פעם נאלצנו לחכות הרבה זמן.

תוך כדי המתנה לאוטובוס, סרקנו את חלונות הראווה ואחד מהם במיוחד. זו היתה חנות "משכית" שהיו בה דברים יפים אך יקרים מאד. שם על אחד המעמדים הייתה חנוכיה אותה אהבתי במיוחד ואמרתי לחברתי שאם יום אחד אזכה בסכום יפה אקנה אותה לעצמי.

עברה כשנה והגיע לביקור קרוב משפחה שלא הכרנו, לפגוש את הורי. ולפתע הוא מוציא חבילת מתנה ואומר ששמע שהבת שלהם מתחתנת בעוד כחודש. אני פותחת את הקופסא ובתוכה לא פחות ולא יותר החנוכיה מ"משכית". את ההתרגשות אין לתאר. ומה הסכוי שמישהו יקלע לטעמי ורצוני כאשר אותו בן דוד כלל לא הכיר אותי??

על הדרך / הפינה של דודו

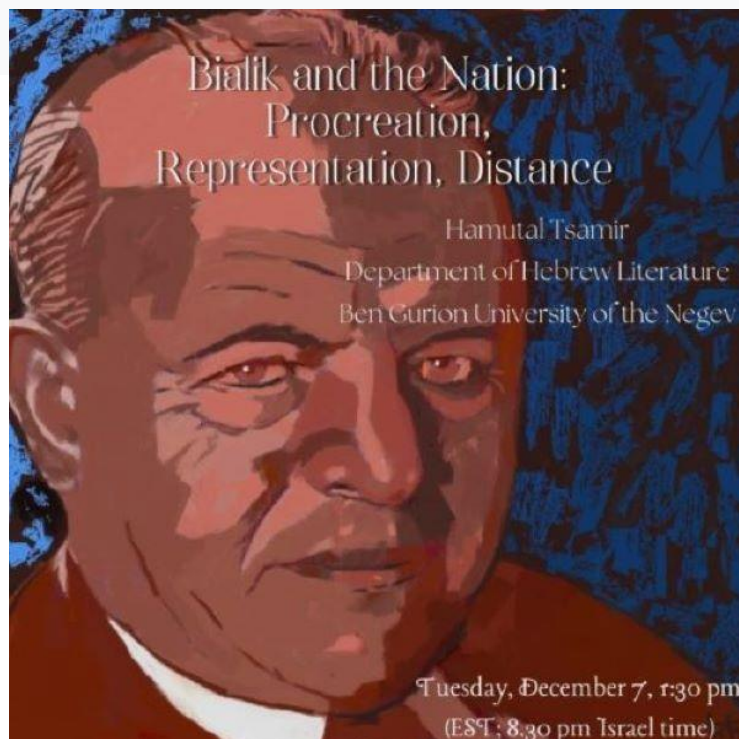
גלגול של ציור

1. בספטמבר 2019 פנתה אלי פרופ' חמוטל צמיר וביקשה שאצייר לה את ביאליק לעטיפת הספר שלה שעמד להתפרסם באותו זמן בהוצאת הקיבוץ המאוחד. קראתי את החומר שכתבה והלכתי לכיוון קצת אפל. ביאליק בשילוב של אנתוני הופקינס מחניבעל לקטר. בהוצאה לא אהבו את הפרשנות שלי, וזו זכותם כמובן, ובחרו במקומו צילום של ביאליק.

2. השבוע כתבה לי פרופ' חמוטל צמיר שהיא הוזמנה להרצות ב-7 בדצמבר באוניברסיטת ג'ונס הופקינס בבולטימור. באוניברסיטה רצו לעשות כרזה כדי לפרסם את ההרצאה אבל לא אהבו את הצילום שהופיע על עטיפת הספר, ולכן שאלו את חמוטל אם יש לה הצעה אחרת לכרזה. חמוטל הציעה להם את הציור שציירתי והם מאוד התלהבו ממנו. (הכרזה מצורפת בהמשך)

3. פרופ' חמוטל צמיר הזמינה אותי לבוא להרצאה בבולטימור. אז אמנם מסיבות שונות אמרתי שלא אוכל להגיע להרצאתה, אבל ביאליק שציירתי ושנבחר על ידי אוניברסיטת ג'ונס הופקינס לשמש כרקע ייצג אותי שם בכבוד. וכל מי שקורא את ההזמנה ויהיה במקרה בבולטימור ב-7 בדצמבר מוזמן להגיע להרצאתה של חמוטל. מובטחת לו הרצאה מרתקת.

4. **פרופ' חמוטל צמיר** מלמדת בחוג לספרות עברית באוניברסיטת בן-גוריון בנגב. תחומי העניין העיקריים שלה הם שירה עברית מודרנית והצטלבויותיה עם לאומיות/ציונות, יהדות ומגדר.

כמו זאבים בעור של נלסון מנדלה

1. לא מזמן כתבתי כאן שהקונטקסט קובע את הקונטנט. ובעברית ההקשר קובע את התוכן. הבאתי כדוגמה את המשפט שאמר רשב"י "טוב שבגויים הרוג". והוספתי שכאשר רשב"י אמר את המשפט היה מונח על צווארו מגף של קלגס רומאי. אך כאשר איתמר בן גביר אומר אותו דבר, המגף הוא שלו והוא מונח על צווארו של קרבן פלסטיני מזדמן ככל האפשר. ולכן למרות שהוא משתמש באותן המילים של רשב"י ההקשר מעוות את משמעותן.

2. בשמיני בדצמבר שנת 2013 כתבה מירי רגב הספד לנלסון מנדלה :
"נלסון מנדלה הוא מסוג המנהיגים שהעולם החופשי והנאור עוד יתגעגע אליו. נראה לעיתים כי הוא הקדים את זמנו. מנדלה היה סמל, מופת ודוגמא לסובלנות, לפעילות תקיפה אך לא אלימה ולדרך פעולה מיוחדת שגם הביאה להישגים רבים.

הוא הצליח לשלב בין חזון ומעש, להפוך את החלום למציאות ולהביא לשחרורו של עם שלם. הוא שהה שנים רבות בכלא בשביל הרעיון- החלום לדיווח וחופש. גם בתאו הקטן הוא מעולם לא ויתר על חלומותיו להביא לדו קיום בין שחורים ללבנים. מנדלה פרץ את הדרך והוביל לחיבורה מחדש של מדינה שסועה. גופו אמנם נדם, אבל רעיונותיו עודם חיים ומנחים את דרכנו". ואחרי זה, או אולי לפני זה, היא אמרה ש"הסודנים הם סרטן בגוף המדינה."

3. היום בוועידת הדמוקרטיה של עיתון הארץ והקרן החדשה, גנץ גם הוא ציטט את נלסון מנדלה. וזה בעצם אותו הדבר. גם הוא זייף את מנדלה ממש כמו שמירי רגב זייפה אותו.

4. די מפתיע אבל גם מאוד מובן הצורך של אנשים כמירי רגב ובני גנץ לכסות פני הזאב המדממים שלהם בכסות הכבש של מנדלה. גם עמיחי שיקלי אוהב נורא לצטט את אהרון דוד גורדון במפגשים של 'אם תרצו'. וקרוליין גליק מצטטת חופשי חופשי את מרטין לותר קינג בהרצאות במכינות קדם צבאיות, כדי לתמוך במשטר האפרטהייד השורר בשטחים הכבושים.

5. יהיה מאוד הגיוני להניח שבזמן שכל הזאבים האלה עושים נלסון מנדלה, אפשר היה לשמוע איך מקברו של נלסון מנדלה בוקעות באותו זמן קללות עסיסיות בכל השפות שנלסון מנדלה הכיר. גם באפריקנס.

ב-10 בנובמבר היה ליל הבדולח

היום קריסטלנכט

האמת היא ההפך.
ממנה במרוצת הזמן.

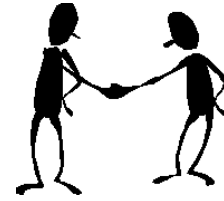
היום קריסטלנכט.
קולות נפץ הזכוכית
הנשברת בכל רחבי
הבית השלישי.

מתרסקים באזנינו הזוהרות
מצלצלים בגרון נחר אזהרה:
זהירות תג מחיר!

דודו פלמה

נעים להכיר / יובל עזריה

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה

היא

להכיר את כל חברי הקהילה

והשבוע: **אסף מסר**

גר "ליד הבריכה"

איך הגעתי לקיבוץ?

גדלתי באוטווה קנדה ובגיל מאוד צעיר

ידעתי שאני רוצה לעשות עלייה, לא

בשביל לעזוב את קנדה, אלא בשביל

להגיע לארץ ישראל. באזור שבו גדלתי לא היו תנועות נוער ולא ידעתי איך מתחילים מסלול של עלייה. לאבא שלי היה חבר במונטריאול בשם ג'ון וורד, הוא היה קבלן והיה מבצע עבודות רבות עבור מחנות הנוער והכיר גם את השליח מהארץ באופן אישי, אז נסעתי אליו כדי להבין כיצד להתחבר למפעל הזה. לאחר המפגש איתו התקבלתי לגרעין ' בהכשרה של השומר הצעיר במחנה בניו ג'רזי. במחנה פגשתי את אשתי חנה – אן שהיתה בגרעין י"א ולכן כשסיימתי את ההכשרה התנועה השאירה אותי עוד שנה כדי שאסיים ביחד איתה ונעלה ביחד. ב-1964 עלינו לארץ והתמקמנו בקיבוץ ברקאי שם גם נולד הבן הבכור שלנו גלעד. אחרי זמן קצר נאלצנו לחזור לקנדה לטפל בכמה עניינים ולאחר שנתיים בקנדה רצינו לחזור לארץ אבל לא ידענו לאן. לחנה היה בן דוד בכפר הנשיא בשם דני גלייזר וכשסיפרנו לו על הכוונות שלנו הוא סיפר שיש כאן קהילה קיבוצית אמיתית כמו שרצינו אבל שכבר אין לינה משותפת ושהילדים ישנים בבית. זה מבחינתנו היה חשוב ולכאן בחרנו לעלות.

קצת לפני שעלינו לארץ גולדה מאיר הגיעה לנאום באוניברסיטת פרינסטון לא רחוק מההכשרה וכחלוצים נלהבים לעתיד נסענו לראות אותה ובסיום רצינו רק להגיד לה שלום מקרוב ולספר על העלייה הקרובה. עוד לפני שהגענו קרוב אליה, היא זיהתה אותנו מרחוק, נופפה לשלום ואמרה: "אין צורך, אני יודעת, אתם שמוצניקים 😊"

העלייה עצמה היתה חוויה. הגענו באוניית הדגל של "צים" שנקראה "השלום" ביחד עם עוד 300 עולים ועצרנו בהרבה תחנות לאורך הים התיכון. על הרציף חיכה לנו פול בילגורי והביא אותנו לפגוש את ראובן גוטר המזכיר שאיתו דיברנו עוד כשהיינו בקנדה.

מה אני עושה בחיים?

עבדתי בחקלאות כמעט כל חיי עד גיל 79.

לקיבוץ הגענו באוגוסט 66 ועבדתי בפלחה. עבדתי בסיקול אבנים בשדות ביחד עם עובד מטובא בשם חאלד. אחרי תקופה אמרו לי שאין ברירה ועברתי לצאן. זו היתה עבודה שלא אהבתי ואחרי שנתיים "השתחררתי" מהצאן.

מאז עבדתי בענף המטעים. בהתחלה עם יוסי כהן מר"פ ואח"כ לבד. עבדתי בעיקר בהשקייה, פריסה וטיפול בצנרת. הקיבוץ היה בין הלקוחות הראשונים של מפעל "נטפים". השקייה בטפטוף היתה אז בראשיתה ואנחנו השתמשנו בה.

בעונות של הכותנה גם עבדתי שם. התפקיד שלי היה לתפעל את המהדק: זו מכונה שמקבלת בעצם את הכותנה מהקטפת והופכת אותה לאריזות. המהדק שוכב היום מאחורי המוסך.

היום אני פנסיונר ומגיע 3 פעמים בשבוע למפגש ופעם בשבוע ל"ותיקי הגליל". אני מאוד מרוצה מהפעילויות ומתייחסים אלי בצורה נהדרת.

קרובי משפחה בקיבוץ:

חנה-אן אשתי ויש לנו שבעה ילדים בארץ ובעולם

כמה מילים על הקיבוץ:

חבל לי שהקיבוץ לא נשמר כפי שהיה. אני מאוד מתגעגע לאווירת חדר האוכל. אנחנו היינו יושבים למעלה ומתחת למבנה היתה המולת ילדים שאני מתגעגע אליה. אני גם מתגעגע לעבודת הביחד עם אנשים למען מטרה משותפת.

כולם אומרים שכשיש יותר צעירים זה טוב אבל זה נהיה לי קצת קשה כי אני כבר לא כ"כ מכיר אנשים ויש הרבה דמויות שאני לא מזהה.

בעבר היתה פה תרבות פעילה לא רק בחגים. היו פה הרבה הופעות של אמנים: הפרברים הופיעו פה פעמיים, רבקה מיכאלי ורבקה זהר, מוטי גלעדי, להקת הנח"ל ועוד...

משהו שאני רוצה לספר:

מכיוון שהגעתי לארץ בגיל מבוגר הגייסתי לצבא כ"שלב ב'", ז"א שעשיתי 100 ימי טירונות בגוש עציון בחיל ההנדסה ולאחר מכן עברתי מייד לשירות מילואים עם התחייבות ל- 12 ימי אימון ו-60 ימי תעסוקה מבצעית בכל שנה עד גיל 51. כעולה ותושב קיבוץ, השירות הצבאי היה נפלא בשבילי כי דרכו הכרתי את ארץ ישראל, גם מבחינת אוכלוסיה ששירתתי איתה וגם הגעתי לכל קצוות הארץ. בין המלחמות ששת הימים ויום הכיפורים (1967-1973) היינו בתעסוקה ממושכת בבניית מוצב בתל עקשה ברמה"ג מצפון לתל פארס. זו היתה תקופה מאוד קשה ומסוכנת ולכן כעבור זמן, נתנו לנו כמה ימי הפוגה וקומנדקרים צבאיים ויצאנו לטיול. הגענו לאילת וירדנו לסיני וגם חצינו את התעלה לצד המצרי כך שהגעתי באמת למקומות שכאזרח אי אפשר היה להגיע. בהמשך מפקד המוצב שלי בתל עקשה בשם אליאב גולדמן נהרג באחת ההפצצות ורציתי לקרוא לבן הקטן שלי על שמו אבל הילדים הגדולים הטילו וטו.

במלחמת יום הכיפורים גוייסתי לתקופה ממושכת. אני זוכר שהרגשתי שלכולם יש רצון ומחויבות אדירה לתרום ככל יכולתם למערכה. באחת הפעמים שנתקענו במוצב והייתי צריך לרתך משהו הקיבוץ נתן לי רכב וציוד כדי לעלות למוצב ולבצע את מה שהיה צריך. אח"כ במשך תקופה המחנה שלנו היה ממוקם במאהל ליד חצור. ווילי פינקוס (אבא של אביבה לינטון) היה האקונום והיה מכין פעם בכמה ימים ארוחה גדולה ומזמין את כולנו לאכול בקיבוץ והחבר'ה היו הולכים להתקלח אצלי בבית.

בתקופה הזו גם נולדה הבת שלי מעיין. חנה התחילה את הלידה אבל לא היה זמן ואני הייתי במוצב אז פיליס לטוביץ (אחות של דוט) יילדה אותה בבית כי היא היתה מיילדת ורק אחרי שהגעתי מהמחנה עלינו לבית חולים.

תודה לדוד אלמן ורחל גינת על התמונות

19.11 יפעת ויסבקר

דניאל שמואלי

20.11 עדנה עתי

אנדריי ברגר

רומי פלמה

22.11 מאיר ריינס

רותי גדליזון

דורון בולדווין

24.11 רייצ'ל ג'קסון

עומר נוי

ענבל פרנק

25.11 דביר בן רשף

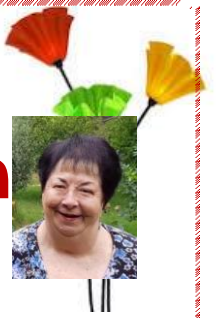
אַלקינו וַאלקִי אַבֹּתֵינוּ

בְּגִשְׁמֵי אוֹרָה	תְּאִיר אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי בְרָכָה	תְּבַרֵּךְ אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי גִילָה	תְּגִיל אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי דִיצָה	תְּדַשֵּׁן אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי הוֹד	תְּהַדֵּר אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי וַעַד טוֹב	תְּוַעַד אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי זְמֶרָה	תְּזַמֵּר אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי חַיִּים	תְּחַיֶּה אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי טוֹבָה	תְּטִיב אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי יְשׁוּעָה	תּוֹשִׁיעַ אֲדָמָה:
בְּגִשְׁמֵי כִלְכָּלָה	תְּכַלְכֵּל אֲדָמָה:

אָנָּה, הוֹרִידִים לְאוֹרָה, לְבְרָכָה, לְגִילָה,
 לְדִיצָה, לְהוֹד, לְוַעַד טוֹב, לְזְמֶרָה,
 לְחַיִּים טוֹבִים, לְטוֹבָה, לְיְשׁוּעָה, לְפִרְנָסָה וּלְכִלְכָּלָה.
 כְּמוֹ שְׁאֵתָה הוּא ה' אֵלֵינוּ רַב הוֹשִׁיעַ,
 מְשִׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם לְבְרָכָה.

מִתּוֹךְ תְּפִלַּת מוֹסָף לְשִׁמְיִי עֲצֶרֶת

משולחן העורכת / שושנה שרקי

מוסר השכל על כדים שבורים (מקור לא ידוע)

לנושא כדים אחד בהודו היו שני כדים גדולים, כל אחד תלה בקצה אחר של האסל, שהוא נשא על כתפיו ועורפו. באחד מן הכדים היה סדק. בזמן שהשני היה מושלם ותמיד הביא תכולה מלאה של מים בסוף המסע הארוך מן הנחל אל הבית. הכד הסדוק היה מגיע תמיד חצי מלא.

כך היו פני הדברים. במשך כשנתיים ימים, יום יום, היה נושא המים מביא הביתה לאדונו כד וחצי של מים מן הנחל. הכד המושלם היה מאוד גאה בהישגיו, אבל הכד הסדוק היה מאוד מתוסכל מחוסר השלימות שבו, ומהיכולת שלו לבצע רק מחצית ממה שכד מושלם יכול לעשות.

אחרי שנתיים ימים מה שנראה היה לעין ככשלון מר, הכד הסדוק פנה יום אחד אל נושא המים ליד הנחל: "אני בוש בעצמי, ואני רוצה להתנצל בפניך. מסוגל הייתי להביא הביתה רק מחצית המשא שלי, משום שהסדק הזה שבצידי, גורם למים לנזול כל הדרך, חזרה אל ביתך. בגלל הפגמים שבי אתה צריך לעשות את כל העבודה הזאת, ולא מקבל את מלוא התמורה עבור מאמציך". טען הכד.

נושא המים הרגיש צער וחמלה כלפי הכד הזקן הסדוק וברגש זה הוא ענה: "בדרך חזרה אל בית האדון אני רוצה שתשים לב לפרחים היפהפיים שלאורך השביל".

ואמנם כאשר טיפסו במעלה הגבעה, ראה הכד הסדוק איך השמש מחממת את פרחי הבר היפים שלצד השביל. והמראה חימם את ליבו במעט. בסוף מסלול ההליכה הכד עדיין הרגיש רע, הרגשתו הרעה טרם חלפה - כי שוב איבד את מחצית מכמות המים שהיו בתוכו. וכך שוב התנצל בפני נושא המים על כשלונו.

אמר נושא המים לכד הסדוק: "האם שמת לב שהיו פרחים רק בצד שלך של השביל? ולא בצד של הכד השני? זה בגלל שאני תמיד הכרתי את הפגם שלך, לכן גם זרעתי זרעי פרחים בצד שלך של הדרך, וכל יום כאשר חזרנו מן הנחל, אתה השקית אותם.

ובמשך שנתיים אני יכולתי לקטוף את הפרחים היפים האלה לקשט בהם את שולחני. לו לא היית בדיוק כמו שאתה לא היה היופי הזה לפאר בו את הבית.

מוסר השכל: לכל אחד מאיתנו יש את הפגמים הייחודיים שלו, אנחנו כולנו כדים סדוקים. אבל אלה הם הסדקים והפגמים אשר לכולנו, שעושים את חיינו ביחד כל כך מעניינים, וכדאיים.

אנחנו פשוט צריכים לקבל כל אדם כמו שהוא, ולחפש את הטוב שבו.
יש הרבה טוב שם בעולם, יש הרבה טוב בקר!

תודה לכל חברי הסדוקים הפגומים,

או לפי שפת המקור - . Thank you all my crack pot friends

